

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

27. Aarg. Nr. 8.

Den 1. Januar 1878.

Pr.: 12 Ore pr. Expl.

Tale af Ældste Orson Pratt,

afholdt i det nye Tabernakel i Salt Lake City, den 5te Oktober 1877.

(Fra «Deseret News.»)

Jeg vil oplæse nogle faa Ord af vor Herre og Frelser ved hans sidste personlige Tilsyneladelse iblandt Nephiterne, eller rettere den sidste Beretning om hans Tilsyneladelse i deres Midte, forsaavidt som Mormons Bog meddeler derom:

„Skriv de Ting I have seet og hørt, undtagen dem, som ere forbudne. Redskriv dette Folks Gjerninger, hvilke skulle være, som der er skrevet om det, der er sket; thi se, udaf Bøgerne, som ere skrevne og som skulle skrives, skal dette Folk vorde dømt, thi ved dem skulle deres Gjerninger blive bekendte for Menneskene. Og see, I skulle være dette Folks Dømmere, i Overensstemmelse med den Dømmekraft, som jeg vil give Eder, hvilken skal være retfærdig. Hvilke Mænd burde I da ikke være? Sandelig siger jeg Eder, ligesom jeg er.“ Disse Ord af vor Herre og Frelser til Israelliterne i Oldtiden paa det amerikanske Kontinent, ere skrevne ikke alene til Gavn for Israelliternes Ef-

terkommere, men ogsaa til Gavn for alle Folk, for at Alle kunne vide Noget med Hensyn til den Myndighed, som Gud i fordums Dage tilbedte sine Tjenere. Præstedømmet er ikke en befuldmægtiget Myndighed fra Himlen, som blot skal udøves i dette Liv, det er en guddommelig Myndighed, bestemt til at besiddes og udøves i det tilkommende Liv, ligesom dets Udøvelse her kun er en Begyndelse.

Jeg dvæler ved dette Emne, ønsker jeg at sige til de Sidste Dages Hellige, at jeg er blevet tilladt ifølge Herrens Tjeneres Anvisning at udføre en anden skjønt kort Mission i Ulandet, hvorfra jeg tilligemed Br. Joseph F. Smith hjenkaldtes af de tolv Apostles Raad ved et Telegram, affendt faa Timer efter Brigham Youngs Død.

Vi føle af vort ganste Hjerte til tilligemed de Sidste Dages Hellige at spørge over Tabet af en saa stor og god Mand som Præsidenten, der med mærkeligt Held har ledet os i næsten en Trebiedel af

et Aarhundrede. Han var et Redskab i Guds Haand til at bringe dette Folk omtrent 1400 Mile (engl.) fra den store Mississippiflod, over vilde, gulte og sporløse Sletter og bosatte dem her i den store amerikanske Ørken. Han har været et Redskab i Guds Hænder til at give Raad og Vejledning angaaende de talrige Byer, Stæder og Landsbyer overalt i vore Bjergegnee; han har været den Forreffe til at opmuntre Hjemmets Industri, idet han med egen Udgift indførte meget Maskineri i Territoriet, for at gjøre de Sidste Dages Hellige til et saavidt muligt selvopholdende Folk, han arbejdede i de sidste Aar af sit Liv med megen Flid paa at tilvejebringe en større Grad af Enighed iblandt de Sidste Dages Hellige med Hensyn til timelige Ting. Og nær Enden af hans nyttige Liv paavirkedes han af Guds Aand, og i Særdeleshed paa hans sidste Mission til St. George, til at give de tolv Apostle Anvisning til at gaa til alle Dele af Territoriet og mere fuldelig organisere Folket i Overensstemmelse med Aabenbaringerne og Himlens Love og Institutioner, som givne ved Aabenbaring ved Joseph Smith. Efterat have udført saa stor en Gjerning i at lede Guds Folk, i at bosætte dem i disse Bjerge, saa fjernt fra hvad der benævnes Civilisation, at forvandle Ørkenen, oprette Akademier og Skolehuse, Tabernakler og Templer, Fabrikker og hjemlig Industri, og sluttelig organisere de Hellige i Staver, bestikke Biskopper og ordinere dem i alle Dele af Territoriet, efterat han havde opfyldt og fuldendt denne Gjeening, har Herren taget ham hjem til sig.

Vi hørte i Formiddags om Profeten Elias, Herren havde en stor Gjerning for ham at udføre, han levede og fuldførte den, og han vidste da, at Tiden var kommen for ham til at gaa bort og for-

lade Israels Børn. Denne Profet, Brigham, havde ligeledes sin Gjerning at udføre, han levede og gjorde den og gik derefter bort i Fred, ekstat af sit Folk.

Dette er den anden Gang i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges Historie, da de Tolv have staaet frem som de rette Myndigheder for at opholde Riget og præsidere over Kirken. Joseph var kun i saa Aar i vor Midte. Herren kaldte ham til at lægge Grunden til dette Værk, han gav ham Aabenbaringer før end Kirkens Opkomst. Han ordinerede ham og Oliver Cowdery til Apostelskab et, idet han gav dem Myndighed, Magt, Embede og Præstedømme til at udføre de Ting, nødvendige for den fremtidige Organisation af Kirken, givende Linie paa Linie og Bud paa Bud fra Tid til anden til at belære Kirkens forskjellige Embedsmænd om deres Pligter. Efterat han havde udrettet den Gjerning, Gud krævede af hans Hænder, blev han tagen bort; Herren ansaa det for rettest at tage ham fra vor Midte. Myndigheden hvilede da paa de Tolv og paa de Tolvs Præstedømme. Et andet første Præsidentskab bestiktedes omtrent tre Aar og sex Maanedes efter Josephs Martyrdom. I Løbet af hin Tid var Herren med de Tolv i enhver af deres Pligter, og et stort Værk udførtes ved dem i hint Tidrum. Den største Del af Templet i Nauvoo byggedes ved de Tolv efter Profetens Død. Begavelser bleve i hint Tempel givne ved de Tolv, medens de præsiderede over Kirken; Beseglinger og Betsignelser for de Levende og Døde udførtes i hint Tempel. Alle de Ordinan- cer, der vare nødvendige ved hin Lejlighed, administreredes under de Tolvs Præsidium og Ledelse. Og ikke alene dette, men Herren satte dem istand til at lede Folket frem igjennem et ukendt Land for at opspøge en Bopæl. Efterat have

gjort dette, vendte de i Slutningen af Aaret 1847 tilbage til de ved Missouri-floeden værende Lejre.

Jeg berører disse Ting for at vise Eder, at de Tolv ikke vare ledige efter Josephs Død, men overtog Ledelsen og organiserede Israels Lejre og præsidere over Autoriteterne i disse Lejre.

I hine Dage var der Nogle, som, uvidende om en Apostels Myndighed, bestred disses Ret til at præsidere, men jeg vil spørge, hvilken Myndighed, der nogeninde eksisterede i Kirken, som de Tolv ikke besad? Jeg vil yderligere spørge, om det første Præsidentskab havde noget Embede, som de Tolv ikke havde? Derjom de havde, hvorfra fik de det? Vide I det? Et andet første Præsidentskab organiseredes tre og et halvt Aar efter Josephs Død. Derjom de da skulde have haft nogen højere Myndighed, maatte de have modtaget den ved direkte Meddelelse fra Himlene. Men det er bekendt, at de modtog den ved Stemmen af de Tolvs Raad, med alle Guds Riges Embedsmand til at støtte dem. Vi ere blevne lærte, ligesiden de Tolv bleve udvalgte, at de holdt det melkesedekke Præstedømmes Magt, hele Apostelskabets Magt, som kan meddeles til dødelige Memesfer. Følgelig da Hyrum Smith udtoges af det første Præsidentskab og udvalgtes til en anden Kaldelse, ikke et andet Embede i Apostelskabet, hørte det da ikke til de Tolvs Embede at beskikke ham? Det gjorde, thi de holdt hin Myndighed, hint Præstedømme, hint Apostelskab, som gav dem Ret til at gjøre dette. Ved hvilken Aabenbaring kunne I spørge? Jeg svarer, ved en vis Aabenbaring, som indeholdes i Lærdømmens og Pagtens Bog, hvori der siges, at de Tolv skulde i alle store Ørene af Kirken ordinere Evangelister. Men, spørges der, skulde de Tolv ordinere Profeter, Seere og A-

abenbarere? Ja. Blev de ikke i Aaret 1835 i Kirklands Tempel, efter dets Indvielse, ved Josephs og det første Præsidentskabs og Kirkens forenede Stemme beskikkede til at være Profeter, Seere og Aabenbarere til Folket? Jo. Da kunde de ogsaa ordinere Saadanne, eller med andre Ord, de kunde beskikke Saadanne til disse Bestillinger. De kunde beskikke Patriarker til et saadant Embede, som Hyrum holdt, da han toges ud af det første Præsidentskab og sattes i det patriarkalske Embede.

Der en anden Aabenbaring angaaende Præstedømmet, hvilken I kunne læse i Lærdømmens og Pagtens Bog. Efter at have omtalt de forskjellige Embeder og Kaldelser, fordrede Herren det som en de Tolv paalagt Pligt, uagtet det første Præsidentskab da var ilive, at de skulde organisere alle Embedsmændene i Zion, Hvorledes! de Tolv, et omrejsende Højraad, de Tolv, som holde Nøglerne til alle Nationer, til Hedningerne først og dernæst til Jøderne, skulde blive hjemme og røgte et saadant Hverv? Ja. De Tolv havde Pligter at udføre saavel hjemme som ude, og efterat have udført vigtige Missioner ude, løstes de ikke fra de Pligter, nævnte i Befalingen om at virke hjemme, og de have fra hin Tid og indtil nu været i Guds Folks Midte hjemme i Indsamlingsstederne.

I Aabenbaringen given den 19de Januar 1841, blev Brigham Young nævnt ved Navn og beskikket til Præsident for de Tolv og ligeledes i en anden Aabenbaring, given ikke længe efter, befalede han at blive hjemme. Istedetfor at være en rejsende Raadgiver til at udsendes i Verden blandt Nationerne, udfordredes hans Birken hjemme, hvilket ogsaa var Tilfældet med adskillige af Apostlene og i Særdeleshed siden Josephs Død.

Der er en anden Gjenstand, som

jeg ønsker at døle ved, medens jeg taler om Præstedømmet, nemlig Raadgiverne, der maatte blive ladte tilbage naar Præsidenten, Kirkens første Præsident, tages bort af vor Midte. Vi underrettes om, at Raadgiverne, der vare i Josephs Dage, kunde ikke virke som Raadgivere til Joseph, efterat han var gaaet bort; at være hans Raadgivere vilde være umuligt, undtagen de selv skulde gaa paa den anden Side af Sløret. Da Præsidenten døde, ophørte sølgelig deres Pligter som Raadgivere til Profeten, den første Præsident. Netop det samme vilde være Tilfældet med en Biskops Raadgivere under de samme Forholde. Dersom Biskoppen døde, kunde hans to Raadgivere ikke retmæssigen staa frem og gjøre Fordring paa selv at være Biskopper, og endyderligere vilde deres Pligter som hans Raadgivere ophøre ved hans Død. Og ligesaa vilde det være, dersom Biskoppen istedetfor at dø kaldtes andetsteds hen eller udelukkedes af Kirken. Saaledes opfattedes det i hine Dage, da vi mistede vor Profet og Seer, Joseph Smith. De to Raadgivere, som fandtes dengang, havde det Privilegium, dersom de ønskede saa, at forene sig med de Tolvs Raad, for at hjælpe os med at opholde Riget, ikke som Medlemmer af de Tolv, men virkende med og understøttende dem. Den samme Orden er igjen bleven efterfulgt, og det er netop, som jeg troede det vilde blive, da jeg var i i Liverpool, efterat være bleven underrettet om Præsident Brigham Youngs Død. Spørgsmaalet opstod der, og jeg tog mig den Frihed at belære de Helige, som gjorde Forespørgsler. Jeg fortalte dem, at naar det første Præsidentskab gik bort, vilde de Tolv lede Kirken, indtil den Tid kom, da Guds Aand vilde tilskynde og Folkets Ønske være til at udvalge, bestikke og opholde i Tro og

Forbønner et første Præsidentskab igjen. Det drøftedes meget i Kvifjerne, særlig i Amerika, og vore Fjender syntes at bekymre sig meget om, hvem der skulde lede Kirken. De syntes at beskæftige sig meget mere dermed end J; thi de Helige i Almindelighed ere blevene belærte om denne Gjenstand og have til en vis Grad forstaaet den. Vi vidste, at Præsident Brigham Young og hans to Raadgivere modtog intet nyt Embede ved at blive tagne fra de Tolvs Korum og bestikkede til andre Pligter. Det samme som Broder Joseph F. Smith er blevet kaldet og bestikket, ikke til et nyt Embede, men til at rejse til Storbritannien og præsidere over den europæiske Mission. Dette paahviler ikke noget andet Medlem af de Tolv, han alene kan røgte dette Kald. Det er ikke noget nyt Embede, men blot en ny Pligt, der fordres af ham. Saaledes med Hensyn til det første Præsidentskab. De erholde intet nyt Embede, men de vælges af Præstedømmet og bestikkes, de ordineres ikke, men bestikkes til at præsidere.

Jeg ønsker ligeledes at tale nogle faa Ord om det fordums Præstedømme. Jeg finder i Mormons Bog om de Tolv i Aldtiden, de tolv Nephiter paa dette Land, at Jesus udvalgte dem, kaldte dem ved Navn og bestikkede og ordinerede dem. Forud for denne Tid, førend hans Død, valgte han Tolv i Jerusalems Land. Disse Embedsmænd, de Tolv paa det østlige og de Tolv paa det vestlige Kontinent mistede ikke deres Embede ved Døden, men som det tydeligt og klart fremfattes i Aabenbaringen, de beholdt deres Embede. Vi ville for Exempel tage Mormons Bog, og i Nephis Syn og Profeti, næsten 600 Aar før Kristus, viste Herren hin Profet, at der vilde blive tolv Apostle en fire femhundrede Aar efter hans Tid. Og istedetfor at

udpege, hvad der vilde være disse Apostles Pligter, medens de vare her i deres dødelige Tilværelse, udpegede Herren de mere vigtige Pligter, som vilde paahvile dem i deres næste Tilværelse. Dette Livs simple Pligter vare Intet i Sammenligning med det tilkommende Livs. Derfor sagde Englen til Nephi, at disse tolv Apostle skulde dømmes de tolv Israels Stammer? Hvilken en stor Gjerning? Derefter viste han ham de tolv nephitiske Disciple, alle Efterkommere af Nephi og hans Brødre. Han sagde, at disse Lammets tolv Disciple skulde dømmes af de tolv Apostle, der vilde blive udvalgte i Jerusalems Land. Her var da en anden og yderst vigtig Pligt, som tilbedtes Apostlenes Raad efter dette Liv. Først siges der, at de skulde dømmes hele Israels Hus, dernæst at de skulde dømmes „de Tolv af din Sæd.“ Vi lære ligeledes af Texten, som jeg har læst, at de tolv nephitiske Apostle havde Kundskab om nogle andre fremtidige Pligter i den kommende Verden. „Se, I skulde være dette Folks Dommere. Hvilke Mænd burde I da ikke være. Sandelig siger jeg Eder, ligesom jeg er.“ Eller med andre Ord: „Dersom I skulde være hele dette Folks Dommere iblandt hvilket I virke; dersom I skulde sidde i Dom paa den store kommende Dag, og dersom de Ord, der skrives i de Bøger, I holde, og hvilke ligeledes nedskrives af Faderen, skulde være de Optegnelser, efter hvilket Folket skal dømmes, da burde I visseligen være rene og hellige som jeg er.“ Vi underrettes om, at det ikke vil være afhængigt af deres svage Dømmekraft, men de skulde dømmes ifølge den Dømmekraft, som Herren, deres Gud skal give dem. Med andre Ord, efterat de have forladt deres nærværende Liv, og den Tid kommer, da de skulde sidde i Raad midt iblandt Nephiterne, da, istedetfor at dømmes ifølge menneskelig Visdom og ufuldkom-

men Kundskab, vil Gud give dem Dømmekraft eller Inspirationens Aand i et større Maal, end de havde i dette Liv, og for at de kunde være berettigede til at dømmes Folket, fordredes de til at være rene og hellige.

Lad mig sige nogle faa Ord med Hensyn til en anden Aabenbaring, som Herren gav i Aaret 1830, angaaende den samme Gjenstand. Han siger: „Den Befaling er udgaaet fra Faderen, at mine Apostle, de, som vare med mig i Jerusalems Land, skulde i min Tilkommelse sidde paa tolv Throner, isærte Herlighed, ligesom jeg, for at dømmes hele Israels Hus, de, som have elsket mig og holdt mine Bud, og ingen andre. Atter, vi ville vende os til det nye Testamente: „I, som have fulgt mig i Gjenfødselsen, skulde, naar Menneskenes Søn kommer i sin Herlighed, sidde paa tolv Throner og dømmes de tolv Israels Stammer, og skulde spise og drikke ved mit Bord.“

Her have vi altsaa et Antal af Bienesbyrd fra Mormons Bog, fra Pagtens Bog og det nye Testamente angaaende Guds Tjeneres fremtidige Pligter i den kommende Verden. Med Hensyn til de tolv jødiske Apostle, have de et første Præsidentskab, uafhængigt af de Tolv, et særstilt Kvorum? Nej, de have ikke. Hvorfor valgtes der tolv Apostle istedetfor ni, tretten eller ethvert andet Antal? Fordi det skete saaledes i den Højstes Styrelse, at en vis Guds Tjener fandt Raade for ham og avlede med fire Hustruer tolv Sønner, og Herren bestemte, at igennem dem skulde tolv Stammer fremkomme paa Jorden, og han vilde være med dem. Han bestemte, at de skulde ikke alene anerkjendes som Stammer i dette Liv, men ogsaa i den tilkommende Verden. Og for at alle kunde have Dommere, bleve Tolv valgte til denne Gjerning istedetfor et andet Antal. Havde disse tolv Apostle i forbums Dage,

der ikke havde noget første Præsidentskab, saavidt som vi have nogen Efterretning om, Magt til at præsidere over Kirken? Ja, de havde. Derfor de ingen Magt havde, saa var der ingen paa Jorden.

Atter, disse tolv Mænd iblandt Nephiterne, der skulle sidde i Dom, havde mange Efterfølgere, sandsynligvis treds eller halvfjerds. Havde disse deres Efterfølgere alle lige Magt paa Jorden? Jeg tror, at de havde, forsaavidt at Apostelskabet betræffer, de havde lige Magt med hine, som vare forud for dem. Men kunne disse treds eller halvfjerdsindstyre Efterfølgere staa i de først Valgtes Plads. Nej. Saaledes er det ogsaa med Hensyn til de Sidste Dages Apostle. I denne Kirke er der til de tolv Apostles Raad blevet ordineret 28 Personer. Sex af de oprindelige tolv Apostle apostaserede og ligesaa tre af deres Efterfølgere, alt i alt ni Apostater, hvem Apostelskabet er blevet paalagt ved Haandspaalæggelse. Disse Apostater ere for Størstedelen døde. Vi kunne ikke antage, at de i de evige Verden ville holde et Embede, som de have forbrudt. Vi fortælles derimod i Pagtens Bog, at Herren siger i en Aabenbaring til Profeten Joseph i Missouri, at hans Tjenere John C. Page, Wilford Woodruff og Willard Richards skulde tage deres Plads, som havde apostaseret. Og omendstjondt Oliver Cowdery aldrig var en af de Tolv, blev dog alligevel hans Plads udfyldt, og de Røgler og Herligheder og Forjættelser, givne til Oliver Cowdery, bleve givne til Broder Hyrum Smith. Men der er nitten Apostle, som ikke have apostaseret. Af dette Tal ere syv døde og tolv levende. Derfor Herren i den kommende Verden skulde følge det Exempel givet med Hensyn til de forudm Tolv, og disse Nitten skulde forblive trofaste og erholde deres Kroner, saa tror jeg, at dog kun tolv vilde blive

stillede paa visse Pladser, ligesom de Tolv i Jerusalem og de forudm Tolv i Amerika. Dette er dog Noget, som ikke er aabenbaret eller tilkjendegivet nogen af os i de sidste Dage, med Hensyn til disse Tolvs Fremtid eller de Tolvs fra forudm Tid.

I Aaret 1829 hød Herren David Whitmer og Oliver Cowdery at udjage Tolv, og han udpegede for dem, hvorledes de kunde kjendes. I den samme Aabenbaring taler han om deres Pligter og fortæller dem ligeledes om hvor stor deres Ansvarlighed og Betsignelse var, dersom de viste sig trofaste i alle Ting, at deres Betsignelse var over alle Ting. Hvor vidt denne strakte sig, veed jeg ikke, dette er Alt, der saavidt jeg veed, findes i alle Guds Aabenbaringer med Hensyn til de sidste Dages tolv Apostles Fremtid.

Nu, vi haabe, at disse nitten Apostle ville blive trofaste. Thomas B. Marsh, den ældste af de oprindelige Tolv, valgt 1835 og som stod i Spidsen, apostaserede og forlod Kirken. David W. Patten var den næste i Alder, og Herren tog ham til sig selv, som vi underrettes om i Aabenbaringen, givne den 19de Januar 1841. Herren siger: „Min Tjener David Patten, som nu er hos mig.“ Herren modtog ham. Han døde i Troen — en Martyr i Missouri. „Jeg har taget ham til mig selv.“ „Dog,“ siger Herren, „en Anden kan bestikkes i den samme Kaldelse,“ og senere siger han, at „min Tjener Lyman Wight er bestikket til at være som hans Efterfølger.“ Gav dette Lyman Wight Ret til at præsidere over de tolv Apostle. Nej. David Patten døde i Troen, og saavidt vi vide, holder han Røglerne til Præsidentskabet over de Tolv i den tilkommende Verden. De oprindelige Tolv, der først valgtes, bleve alle gjorte Lige af Profeten Joseph Smith. Og han sagde til dem i Templets Rjæl-

der, da de som et Raad skulde gaa paa deres første Mission, at den ældste skulde præsidere i den første Konference, den næste i Alder i den anden, og saa fremdeles, indtil de alle havde havt deres Tour til at præsidere. Og I skulde være Lige, visende Erbhødhed for den ældste. De ordnedes ifølge deres Alder, medens alle deres Efterfølgere ordnedes ifølge deres Beskikkelseres Datum.

Jeg har fremsat for Eder nogle af de Ting, henhørende til Præstedømmet, med Hensyn til de Tolv i Jerusalem, de tolv nephitiske Disciple og de Tolv i disse sidste Dage, og lad mig nu sige med Hensyn til de forskjellige Autoriteter og Raad af Præstedømmet, at der har ikk været en Tid siden denne Kirkes Opkomst, da Folket har været saa komplet og fuldstændig organiseret som for nærværende. Vi kunne gaa, hvor vi ville, overalt i disse Bjergdale, og hvor som helst vi se en Familie eller en lille Gren af Kirken, ville vi ved Forespørgsel finde, at den er indordnet i en eller anden Stav af Zion, og I ville tillige finde, at der sees efter dem, dersom Embedsmændene gjøre deres Pligt, thi de betragtes som en Del af Guds store Slægt. Jeg føler ved denne Lejlighed til at lykønske de Sidste Dages Hellige til den fuldkomne Organisation, der foresindes i disse Bjergene, og haaber, at Enhver vil bestræbe sig for at lære sin Pligt at kende og udføre den trofast og hæderligen.

Jeg ønsker yderligere at bemærke med Hensyn til Præstedømmet, medens jeg omtaler dette Emne, at da Autoriteterne bleve foreslaaede for Folket i Kirke-lands Tempel, blev der voteret for dem i Kvorum'er. Ikke fordi det altid skete paa den Maade. Det er den Maade Joseph bestemte i Templet, idet hvert Raad stemte særskilt, ved at rejse sig, forat deres Votering bedre kunde kendes

end om de havde beholdt deres Sæder. Efterat et Kvorum havde stemt for Kirke-lands højeste Autoritet, blev et andet Kvorum eller Raad kaldet til at afgive sin Stemme, indtil alle havde stemt for de forskjellige Autoriteter, og derefter bleve foreslaaede for hele Kirken baade Mand og Kvinder. Hvorfor? Fordi Gud, som I kunne læse i Lærdommens og Pagtens Bog, bestemte paa den 6te Dag i April i 1830, at alle Ting i denne Kirke skulde ske med fælles Samtykke og Bifald. Dette er Grunden til Stemmeafgivningen; om end Herren giver en Aabenbaring om Gjenstanden, om end han siger: „Lad min Tjener Hyrum Smith vorde Patriark,“ eller: „Lad min Tjener Brigham Young være Præsident over de tolv Apostle,“ om end Herren giver dette ved Aabenbaring, saa ønskede han dog at udføre dette Princip, som han havde aabenbaret længe iforvejen, nemlig, at alt dette, jeg har nævnt, skulde forelægges Generalkonferencen for at blive sanktioneret og billiget eller ikke. Hvorledes? Har Folket Ret til at forkaste dem, som Herren nævner? Ja, de have denne Ret, han har givet dem den. „Lad dem blive antagne eller ikke,“ visende, at han havde Agtelse for Folket selv, at de skulde votere og give deres almindelige samlede Stemme for enten at opholde eller ikke. Jeg veed ikke hvorfor, kun er Riget i de sidste Dage under lidt anderledes Omstændigheder paa Jordens Overflade, end det har været i nogen tidligere Husholdning. Vi leve under en fri republikansk Regjeringsform, i hvilken Folket afgiver sin Stemme, og Herren grundfæstede denne store amerikanske Regjering, gav Konstitutionen og ønskede, at Folket skulde have en Stemme med i Udnævnelsen af Embedsmænd, han ønskede, at Folket skulde anvende deres Handlefrihed; I kunne maaske kalde det et demokratisk Princip. Om

end han selv udpeger Personerne og kalder gem ved Navn, kunne J antage eller forsøgte dem paa hvilkenjomhelst Generalkonference.

Maaste har jeg talet nok, en vid Mark aabnes. naar Præstedømmet omtales. Maa Herren velsigne Eder. Amen

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Januar.

Grundstoffernes Gjenfødselse og evige Varighed.

Red Parley P. Pratt.

[Skrevet i Fængsel.]

(Sluttet.)

Efter nu klarligen at have vist, at Legemets Opstandelse er en fuldstændig Gjenoprejsning og Reorganisation af Menneskets fysiske System, og at de Elementer, hvoraf dets Legeme er dannet, ere evige i deres Varighed, og at de udgjøre Tabernaklet, den evigvarende Bolig for hin Aand, der besjælede dem i dette Liv; og at Menneskenes Aander og Legemer ere af lige Vigtighed og bestemte til en evig og uadstillelig Forening med hinanden; maa vi nu vende tilbage til vor Undersøgelse om den fremtidige Bestemmelse af Jorden og dens Frembringelser af Dyre- og Planteliv.

Vi have allerede vist, at Jorden selv og alle dens Frembringelser bleve meget paavirkede ved Faldet og ved Menneskenes Værns Synder, at Forsoningen ved Jesus Kristus var ikke alene for Menneskene, men ogsaa for Jorden og dens Fylde; at alle Ting bleve forløste fra Faldet og ville sluttelig blive gjenoprejste fra alle dets stræffelige Følger og blive gjenfødt, helliggjorte og fornyede efter den første Skabelses Mønster og erholde den samme Skønhed, Herlighed, Fortrinlighed og Fuldkommenhed, som de havde i Begyndelsen. Men det er klart, at denne Gjenoprejsning ikke fandt Sted ved Messias' første Komme, og at den ikke er flet siden; derfor er den endnu fremtidig og maa opfyldes paa en fastsat Tid, der er bestemt ved uendelig Visdom. Denne fastsatte Tid kaldes i Skrifterne „Gjenoprettelsens Tid af alle Ting, hvilke Gud har talet ved sine hellige Profeters Mund, siden Verdens Begyndelse.“

Nu, denne Gjenoprettelse vil blive fuldbyrdet ved Jntet mindre end et andet Komme af Messias. Han maa atter nedstige fra Himlen paa samme Maade, som han opsteg. Dette Messias' andet Komme og de store Begivenheder, forbundne dermed, er et Thema, hvorved alle Profeterne og Apostlene have dvælet mere i deres Skrifter end noget Andet. Dersom jeg vilde citere Verser derpaa, kunde jeg begynde med Gnok, den Syvende fra Adam, der udraaber: „Se Herren kommer med sine Tusinder af Hellige“, etc., og slutte med Jesu Kristi Aabenbaring til hans Tjener Johannes: „Se, han kommer med Skyerne, og hvert Øje skal se ham, ogsaa de, som ham gjennemstunge, og alle Jordens Slægter skulle hyle for ham“. Denne Messias' anden Tilbagekomst var Jobs Trøst i hans haarde Prøvelse; han

kunde løfte sit Hje fra Sæt og Afte og udraabe: „Jeg veed, at min Forsløser lever, og at han vil staa paa Jorden paa den yderste Dag, og om end Deme skulde fortære dette Legeme, skal jeg dog i Rjødets se Gud,“ etc. Dette var Danids Trøst i hans Fangenskab. Han sagde: „Jeg saa i Nattesynet og se, En, lig Menneftenes Søn, kom med Himlens Stjer.“ Den samme Gjenstand inspirerede ofte Esajas og David til Henryttelse i Beundring og Fryd, og bragte dem vil at frembringe deres skjønneste Kvad, deres mest ophøjede Frembringelser af poetisk Inspiration, og den samme Gjenstand synes indvævet i næsten hver Side i det Nye Testaments Skrifter. Den udgjorde et Centrum, et Midtpunkt, hnorpaa alle de fordoms Dages Helliges Glæder, Haab, Trøst og Forventning hvilede. I Baand eller Fængsel, i Trængsler og Forsølgelser, i Tortur eller Flammer kunde de stue hen til Herrens Komme med frydefuld Forventning om en Opstandelse og Belsønning.

Det er Messias' herlige Komme og den store dermed forbundne Gjenoprettelse, der bestandig udgjorde Jødernes Haab, paa dette ene Punkt hviler hin længe adspredte Nations Skjæbne, deres endelige Gjengivelse af Guds Naade, af deres Fædres Land og deres elskede Stad Jerusalem.

Denne Tilkommelse er, hvad Paulus hentyder til i Brevet til de Romere, hvor han skriver: „Som der staaer skrevet, af Zion skal der komme en Befrier, som skal afvende Ugudelighed fra Jakob“. Denne anden Tilkommelse er, hvad Petrus mente, da han sagde til Jøderne: „Han skal sende Eder den Eder forud forkyndte Jesus Kristus, hvilken det bør at indtage Himlene, indtil alle Tings Fuldkommensetid, hvorom Gud har talet ved sine hellige Profeters Mund fra de ældste Dage“. (Apostl. Gj. 3 Kap.) Det synes altsaa klart, at Jesus Kristus skal komme igjen ved Fuldkommensens eller Gjenoprettelsens Tid, til hvilken Tid en Vasun skal lyde, ved hvilken Lyd de Helliges Grave ville blive aabnede, og de ville opstaa fra de Døde og blive optagne tilligemed dem, som leve og ere blevene tilbage, forat møde Herren i Luften. I Mellemtiden vil Jorden blive strækkeligt rystet, Bjergene ville synke, Dalene have sig, og de ujævne Steder gjøres lige, en Jld vil gaa over Jordens Overflade og fortære de hovmodige og Ugudelige, ligesom Sodomas og Gomorras Stæder tilintetgjordes i Abrahams Dage, og efterat Jorden saaledes er renset med Jld fra alle dens ugudelige Beboere, ligesom engang tidligere ved Vand, og efterat disse mægtige Rystelser have gjengivet den dens oprindelige Skikkelse og Overflade, bliver den et passende Opholdssted for Jesus Kristus og hans Hellige. Jøderne stue deres lange, lange forventede Messias, og komme til Kundskab om, at han er den Jesus, som deres Fædre korsfæstede; de blive rensete fra deres Synder formedelst hans dyrebare Blod; deres hellige Stad Jerusalem bliver et i Sandhed helligt Sted og et Regjeringsstæde, hvor Messias' Tabernakel og Throne vil være, og hvortil de overblevene Nationer ville begive sig Nar efter Nar fra alle tilstødende Lande forat tilbæde Kongen, Hærskarernes Herre, og holde Løvsalsfesten, og saaledes vil der være een Herre og hans Navn eet, og han vil være Konge over den ganske Jord. „Salige ere de Sagtmødige, thi de skulde arve Jorden.“ Denne Forjættelse, givne af Frelseren i hans Bjergprædiken, vil da blive opfyldt. (Se ligeledes den 37te Psalm og Ezeiel 37te Kap.) De Forbandelser, som kom over Jorden formedelst Synden, ville da blive borttagne. Den vil ikke længer frembringe Torne og Tidsler, men dens Frembringelser ville være ligesom før Faldet.

De øde Ørkener ville vorde frugtbare, det tørre Land vil have Vandkilder i Overflødighed, Menneffene ville da plante Haver og æde deres Frugt, de ville plante Bingsaarde og nyde deres Vin, de ville bygge Huse og Stæder og bebo dem, og Herrens Udvalgte ville længe glæde sig ved deres Hænders Arbejder. Hele Jorden vil da have Hvile under een Herfter. Sværd ville blive gjorte til Plougjern og Spyd til Hæknive, og Folkene skulle ikke ydermere lære at føre Krig. Selv Markens og Skovens vilde Dyr ville miste deres Blodtørst, og deres Fjendskab vil ophøre. Løven vil æde Urter istedetfor at jage efter Kjød, og hele Dyrestabningen vil være fuldkommen harmløs ligesom i Begyndelsen, medens fuldstændig Fred vil være over Jorden, ligesom Vandene skjule Havets Bund, medens alle de fordums Profeter, Apostle, Hellige og Martyrer, tilligemed alle vore Venner, som paa Jorden ere sovede hen i Jesus, ville være paa Jorden, med deres herliggjorte, udødelige Legemer, de ville synge Sejerssangen og prise den store Messias, som regjerer i sit Folks Midte. O Læser, dette er den første Opstandelse! Salig og hellig er Den, som har Del i den første Opstandelse. O Læser, dette er Skabellens store Sabbath, de tusinde Aar for Hvile og Fred, det længe forventede Millennium. Vilde Du da leve i Kjødets og have Del deri? Vilde Du da atter nyde dine Venners Samfund, der vare dit Hjerte nær og kjær i dette Liv? Vilde Du arve Jorden og for bestandig være fri for Graven? Husk — husk, at Sagmodighed og et helligt Liv ere Betingelserne. At det er ene de Hellige, som besidde Riget og Rigerens Storhed under al Himlen. I denne Skabellens herlige Sabbath vil Jorden og dens Indbyggere i tusinde Aar hvile fra Smerte, Veer og Sorger, som de have undergaaet i de sex tusinde Aar af Møje, Besvær og Lidelser.

Efterat dette tusind Aar er endt, vil den sidste Opstandelse snart komme tilligemed Dommens Dag. Disse store Begivenheder ville blive fremførte ved Lyden af den sidste Basun, der vil kalde de Ugudelige frem af deres lange Fangenskab i Graven, og de ville blive dømt til ifølge deres Gjerninger, og ville gaa fra Herrens Rævnærelse til det Sted bestemt for dem. Da ville Himlene og Jorden undergaa deres sidste og endelige Forandring. De dø, og optaa igjen fra de Døde, med andre Ord, Elementerne forandres fra deres timelige til deres evige Tilstand, idet de blive foræblede, lutrede og bragte til den højeste Tilstand af Fuldkommenhed, som det er muligt for dem at modtage.

Efterat Jorden saaledes er blevet fornyet og helliggjort, er der Intet mere at forandre, den vil da bevæge sig i sine evige Omdrejninger iblandt Universets utallige Systemer, iklædt en celestrial Herlighed og beboet af udødelige og celestiale Væsener, som ere blevne forløste fra Synden og vpresset fra de Døde formedelst Jesu Kristi Blod og hans Opstandelses Kraft, og de ere iførte hvide Kjortler med Herlighedens Krone paa deres Hoveder, idet de ere Guds og Lammet's Konger og Præster, med hvilke de regjere paa Jorden i al Evighed, thi der vil være den hellige Stad, det nye Jerusalem, Pladsen for Guds Throne, og hans Paulun vil være iblandt Menneffene, og han vil bo hos dem og være deres Gud, og han vil borttørre hver Taare af deres Øjne, og Døden skal ikke være mere, ej heller Sorg, ej heller Klage, ej heller skal der være Smerte mere, thi den gamle Tingenes Orden er ikke mere, og alle Ting ville være blevne nye.

Læser, vilde Du forlade dit Fødested Jorden, og svæve bort til Verdens i det

Høje og hvile der? Du kan maaske komme til at gjøre saa indtil den store alle Tings Fuldkommelses eller Gjenoprettelsestid, omtalt af Profeterne, thi Kristus og hans Hellige ere gaaede bort til Verden i det Høje og ere indgaaede før Dig. Men husk at paa hine Steder er dit Ophold kun kort. Jesus og de Hellige ere kun der for at afvente den fulde Tid for Jordens Renselse og Beredelse for deres Modtagelse, og de ville alle komme hjem igjen til deres hjemlige Klode, og endog medens de ere i Himlen og ere fjernede fra Jorden, skue de med frydefuld Forventning hen til den Tid, da de ville vende tilbage til deres oprindelige Hjem. Det glædelige Haab om at regjere paa Jorden inspirerer deres himmelske Sang, for Beviser herpaa henvises Læseren til Joh. Aabenbaring 5 Kap. 9, 10, hvori der omtales en Sang, som han hørte blive sunget i Himlen, og som sluttede med de Ord: „Vi skulle regjere over Jorden“.

Derfor Menneskene ønske en Himmel udenfor Rummet's Grændser, kun beboet af Aander, derfor de ønske for bestandig at være fri for Jorden og borte fra deres Legemer og deres hjemlige Klode, da komme de til at anamme Alforanens Lærdomme eller nogle af den hedenske Mythologis Fabler, hvor Sindet svæver omkring, uden Vejledning af Fornuften, i Indbildningens vide romantiske Mark og bortglemmer sig selv fra alle Tilværelsens Virkeligheder, i et Skyggernes Land, en Drøm-menes Verden, hvorfra det kun vil vaagne i Skuffelse ved den sidste Basuns Lyd, og omsider se sig nødsaget til at erkjende, at Evigheden saavel som Tiden optages af Virkeligheder og af Væsen af saavel legemlig som aandelig Tilværelse, thi de inspirerede Skribenter stemme alle overens om, at Jorden er bestemt til at være de Helliges evige Arvelod. Den hellige Bog begynder og slutter med et Paradis paa Jorden. Moses indfører os i en Skjønhedens, Herlighedens og Fuldkommenhedens Verden i Begyndelsen. Og Johannes slutter Bogen med, at Mennesket kommer i Besiddelse af en evig Volig i sit udbødelige Legeme i den hellige Stad og paa netop den Klode, der gav ham Fødsel.

En anden ny Sekt.

(Fra «Deseret News.»)

En ny Sekt er for nylig bleven organiseret i Pensylvanien. Den kaldes „de Troendes Samfund,“ eller „Guds Kirke.“ Den gjør Fordring paa ene at betragte Biblen som Troesbekjendelse. Dens Medlemmer tro, at ved Omvendelse og Tro paa Jesus og Daab i hans Navn blive de Arvinger til de Forfættelser, givne til Abrahams, Isaaks og Jakobs Sæd, samt til Præstedømmet efter Melkisedeks Orden. De tro paa Jesu anden

hans Navn, idet de forfagte, at ligelom han fødtes, døde og opstod og vil komme tilbage igjen som Jesus, kunne de kun ved ene at døbes i dette Navn, saa Del deri. De forkaste Lærdommen om en midlertidig Mellemtilværelse og paa staa, at det hele Væsen opløses ved Døden, men at naar Kristus kommer, vil han oprejse dem til Udbødelighed, vil fuldkaste al Menneskeregering og grundfæste sit Herredømme. Menneskene, sige de, ere dødelige og ere ikke udbødelige førend Op-

standelsen og da ikke uden Annammelse af Jesus og Daab i hans Navn.

Der ere mange Troesbekjendelser, som gjøre Fordring paa alene at have Biblen som deres Læresætninger, og dog afvoige de meget væsentligt fra hinanden og komme i skarp Modstrid med Biblen i deres Hænder og Brede i deres Hjerter; fordi hver af dem tror Biblen ifølge deres egen Udlæggelse og har ingen anden Vejleder end det døde Bogstav, hvilket ikke kan udlægge sig selv.

„De Troendes Samfund“ er faldet i mange store Vildfarelser ved at sammenbringe en Troesbekjendelse af det Gamle og det Nye Testamente og sammenstille den til en bestemt Lærdom foruden guddommelig Vejledning eller Befuldmyndiggelse. De synes for Exempel at have oversprunget Jesu tydelige Undervisning til hans Apostle: „Gaar derfor ud og lærer alle Folk, døpende dem i Faderens, Sjællens og den Helligs Aands Navn.“ Math. 28. 19. Daab i Jesu Navn alene er saaledes ifølge deres erklærede Udgangspunkt og Prøvesten urigtig og modstridende det Væsens Befalinger, hvis Navn de tage forfængeligt. Dernæst undlade de at vise, hvorledes de fik deres Myndighed til at bruge Jesu Navn eller administrere nogen Ordinance paa hans Begie. At denne Ret for mange Aarhundreder siden gaves til tolv Mænd giver den ikke til dem, ej mere end Pontius Pilatus' Bestikkelse som romersk Statholder giver en af deres Præster Ret til at regjere Judæa idag. Og Bibelen er deres eneste Autoritet, de have ingen yderligere Meddelelse eller Aabenbaring fra Himlen. Ligeledes deres Begreber, som begynde at blive populære blandt en vis Klasse af Bibelgranskere, at den ikke er nogen afskilt Tilværelse af Legeme og Sjæl, staa i Modstrid med saa mange tydelige Erklæringer i den hellige Skrift. Jesu Mission til Man-

derne i Forvaring i Tidrummet mellem hans Død og Opstandelse, og han var „i Alt ligesom vi ere, undtagen i Synd;“ Forjættelsen til hans Disciple, at han vilde gaa og berede et Sted for dem, at hvor han var, de kunde og være; Pauli Lærdomme med Hensyn til Kampen mellem Sjæl og Legeme; hans Syn af den tredie Himmel, om hvilket han var i Tvivl, om han var „i Legemet eller ude af Legemet;“ hans Talen om at være „borte fra Legemet og hjemme hos Herren;“ Aabenbaringen til Apostlen Johannes, i hvilken han saa „under Altret deres Sjæle, som vare drøbte for Jesu Vidnesbyrds Skyld;“ Jesu Erklæring om Jehovah, „at han var „ikke de Dødes, men de Levendes Gud,“ idet han derved viste, at disse værdige Mænd vare levende i Aanden, omend deres Legemer vare henjuldrede til Støv, hvilket ligesom taltes til Sadducæerne, der, ligesom „de Troendes Samfund“, fornægtede Menneskets Aands særskilte Tilværelse; alt dette og meget mere, som kan citeres af den Bog, de paastaa ene at have til Troesbekjendelse, viser, at de paa dette Punkt have annammet en antikristelig og ubibelsk Læresætning.

Vi benægte ikke, at der kan anføres mange Skriftsteder af det Gamle og Nye Testamente, som med lidt Drejning til en allerede antagen Ide kunne bringes til at synes at støtte denne sadducæiske Lærdom. Og dette bringer os til Hovedpunktet, som vi ønske at komme til i Forbindelse med denne Gjenstand. Det er, at Biblen alene ikke er nogen tilstrækkelig Vejleder til en korrekt Kundskab om og Forstaaelse af guddommelige Ting. Og heri sees Nødvendigheden og Fordeelen af den Almægtiges Aabenbaringer gennem Profeten Joseph Smith, i hvilke de Lærdoms punkter, der i mange Tid-aldre have været Aarsag til Disput og Tvistigheder ere blevne afgjorte og tyde-

liggjorte formedelst det Lys, der er blevet meddelt fra Kundskabens Midtpunkt og Sandhedens Tilfjendegiver.

Uden de levende Drakler, de befuldmyndigede Fremstillere af aabenbarede Lærdomme, kunne Menneskene let blive ledte paa Afveje og ledes til at sætte deres Begreber og Indfald istedetfor det evige Livs Principer og den evige Faders Love og Lærdomme.

Bøger ere utilstrækkelige, formedelst de mangfoldige Sind, der ere til, fordi det høje Ord ikke kan forklare sig selv, og paa Grund af Sprogens Forandringer i Tidernes Løb og mangfoldige Overjættelser og Vædringer. Guds levende Ord, talede ved bemyndigede Redstaber, kunne alene give Frelsens Lærdomme til

Menneskeslægten, ufordærvede og uomtaagede af menneskelig Daarftab. Og uden Sandhedens Aand ved hvilken de Skrifter, der ere bleve overleverede til Nutiden, bleve skrevne i fordums Tidssaldre, vil Folket i det nittende Aarhundrede „bestandig lære og aldrig komme til Sandhedens Erkjendelse.“ Og Sætter ville formere sig og selvbestiftede Præster ville strides om simple Læresætninger, medens Mørke hviler over deres Sind og Dunkelhed tilhyller Folket. De Sidste Dages Hellige have Grund til stedse forøget Taknemlighed for den Kundskab om guddommelig Sandhed, der har bragt dem til at forstaa Principer, om hvilke Tusinder ligge i Strid, og som forvirre og forville de Vise og de Lærde.

Kapitler af Præs. Brigham Youngs Levnetsløb.

(Ved Edward W. Tullidge — en Fkke-Mormon.)

(Fortfat.)

Brigham Youngs Overtagelse af Ledelsen — som Lovgiver — politiske Fjeres Intriger.

Et Folk, som stode paa deres Gud, var Mormonerne i Sandhed, vogne de største menneskelige Prøvelser, og i deres barnlige Tro istand til næsten overmenneskelige Foretagender. Idag er dog, med den forbausende Forandring, der siden Mormonerne drog frem imod den nedgaaende Sol som Nationens Pionerer er kommen over Landen af den Scene, som Pacifik-Kystlandene frembyde, Billedet af et Nutidens Israel i deres Udgang næsten forsvundet fra det offentlige Sind, men i kommende Aarhundreder, naar denne Tidssalders Begivenheder staa paa deres rette Plads, vil Historike-

ren pege tilbage paa hin Udgang i den nye Verden i Vesten som værdig til at stilles ved Siden af Israels Værns udødelige Udgang.

Det er kun Retfærdighed mod Brigham Youngs Følge at sige, at det var deres Udholdenhed, Hengivenhed og Viljestyrke, der satte ham istand til at lede Mormonerne under deres underfulde Udgang. Som omtalt, viste Brigham Young hvor vel stikket han var til sin Gjerning, da han sprang op paa Vognen og med mageløs Viljekraft og Selvtillid gjorde sig til Herre over Situationen. Derpaa fulgte ikke en blomstrende Tale, men en

praktisk Behandling af Organisationen samt Raad til „Israels Lejre“ for at be- rede sig til en underfuld Rejse.

Paa denne simple men gennemgri- bende Maade begyndte den store Leder sin mægtige Gjerning, men han sluttede sin første Dags Ordre til Forsamlingen med et sandt Præg af Lovgiveren. Han sagde: „Vi ville ingen Lov have, som vi ikke kunne holde, men vi ville have Or- den i Lejren. Dersom Nogen ønsker at leve i Fred, efterat vi have forladt dette Sted, maa de rette sig derefter.“ Han opfordrede derpaa alle dem, som ønskede at følge Lejren, til at have deres højre Haand, „Alle Hænder foer op paa Ordet“, siger Optegnelsen.

Efterat Forsamlingen var opløst, tog Præsidenten flere af de Tolv med sig en halv Mils Vej op i en Dal øst for Lej- ren og holdt Raad. Et Brev oplæstes fra Mr. Samuel Brannan af New York, med en Kopi af en forunderlig Overens- komst imellem ham og en Mr. A. G. Benson, der hemmelig var bleven sendt vestpaa forat Autoriteterne kunde under- skrive den.

Forat tydeliggjøre for Læseren en For- tælling, der nu tilhører vor Fædrelands- historie, i Forbindelse med den første Be- byggelse af Kalifornien, maa det bemær- kes, at denne Brannan, engang bekjendt som en af „Guldstatens“ Millionærer, havde været Redaktør af «The Prophet», udgivet i New York. Han synes at have været en af hine skarpsindige Mænd, der i Mormonismen saa Midlerne til deres egne Hjemheds Fremme. Da Ud- gangen foregik, var han Leder af et Sel- skab af Hellige, bestemt til Pacifikkysten, ombord i Skibet Brooklyn. De medtog al den fornødne Udrustning for de første Nybyggere i et nyt Land, endogsaa ind- befattende en Bogtrykkerpresse, hvorpaa Kaliforniens første regulære Avis blev

trykket. Dette Selskab var ligeledes det første af amerikanske Emigranter, der an- kom i Havbugten ved San Francisco, og i Virkeligheden Forløberne for Emigra- tionen af amerikanske Borgere til „Guld- staten“, thi Freemonts Frivillige kunne ikke betragtes i denne Egenkab. Det er i Sandhed mærkværdigt, at Mormonerne ikke alene vare Utahs Pionerer men til- lige Kaliforniens, Byggerne af de første Huse, Paabegyndere af de første Aviser, og tillige det, som saa meget har bidra- get til Pacifiklandenes Opkomst, Guldet, fandtes af dem, af Mænd under Mr. Marshal, Formanden for Sutters Møller. Disse Kjendsgjerninger synes dog Kali- forniens Folk ligesom at skjule i deres Stats Historie.

I Forbindelse med Afrejningen af dette Kompagni havde Samuel Brannan skrevet til Mormonernes højeste Myndig- heder. Ex-Postmester Amos Kendall og den førnævnte Benson, der synes at have været Kendalls Agent, tilligemed Andre af politisk Indflydelse, forestillede for Brannan, at medmindre Kirkens Ledere underskrev en Overenskomst med dem, hvortil Præsidenten af de Forenede Stater var en tavs Medvider, vilde Regjeringen ikke tillade Mormonerne at rejse mod Vesten. Denne Overens- komst fordrede Pionererne til „at over- drage til A. G. Benson & Co. og til deres Arvinger eller Ordre alle de ulige Rumre af Bylodder og Byggegrunde, som de maatte erhverve sig i de Land- strækninger, hvor de vilde bosætte sig.“ I Tilfælde af at de vægrede sig ved at underskrive dette Dokument, vilde, sagdes der, Præsidenten udstede en Proklama- tion, fremsættende, at det var Mormo- nernes Hensigt at alliere sig med Mexiko eller Storbritannien imod de Forenede Stater, og grundet herpaa befale at af- væbne og adspilte dem. Baade Brevet

og Kontrakten ere meget karakteristiske, og den verdensligsindede Mand's daarlige Efterligning af den Religiøse, har sandsynligvis siden moret endog Mr. Brannan selv. I sit Brev siger han: „Jeg erklærer til Alle, at I ikke rejse til Kalifornien men til Oregon, og at min Underretning er officiel. Kendall har ligeledes erfaret, at vi have lejet Skibet Brooklyn, og at det er Mormoner, som ville rejse med det og det antages, at det vil blive eftersøgt for Baaben, og hvis de forefindes, ville de blive os fratagne; dersom Undersøgelsen ikke finder Sted, vil der blive sendt Ordre til Kommodore Stockton paa

Pacifikkysten til at gennemføre vort Fartøj, førend vi lande. Kendall vil være i Byen igjen næste Torsdag, og der vil da blive gjort Anstrængelser for at tilvejebringe et Forlig. Jeg vil gjøre Eder bekendt med Udsaldet, førend jeg rejser.“

„Forliget“ mellem Regeringen og Mormonerne, som Læseren vil forstaa i sit rette Lys, skalde ske ved en Deling af Byttet imellem politiske Fjere, indbefattende, dersom Brannan og Kendall ere til at stole paa, Præsidenten for de Foreneede Stater.

(Forts.)

Poesi,

Kom hid!

Kom hid! Kom hid! Enhver som tror,
 Kom hid! Til Jesus Kristi Ord,
 Kom hid! Dg lad Jer døbe.
 Kom hid! Snart Dommens Time slaar,
 Kom hid! At I Guds Freden faar,
 Kom hid! Før I maa høre.

Kom hid! Dg lyt til Herrens Røst,
 Kom hid! Dg søger Herrens Trøst,
 Kom hid! At Fred I finde.
 Kom hid! til Zion hjem at gaa,
 Kom hid! Der Synd os ej kan naa,
 Kom hid! Til Jesu Minde.

Kom hid! Kom hid! Til Herrens Pagt,
 Kom hid! Snart Værket er fuldbragt,
 Kom hid! Til Zions Dale.
 Kom hid! Dg stand paa Zions Bjerg,
 Kom hid! Paa Troens Alter sværg,
 Kom hid! Opvaagn af Dvale!

Heinr. Kolapp.

Blandinger.

Fra Krigen. Efter Plevnas Fald er der indtraadt en lille Standsning i Krigsoperationerne. Tyrkerne have rømmet Orchanie og trække deres Tropper tilbage Syd for Balkan, hvor Adrianopol vil udgjøre Midtpunktet for Krigsoperationerne.

Serbien har omsider erklæret Krig og ladet sine Tropper rykke over Grændsen. Den 19de stormede de Desfileen og Fæstningsværkerne ved San Nikolaš. Samme Dag tog et serbisk Detachment de tyrkiske Fæstningsværker ved Broen ved Cetina, ødelagde Broen og afbrød Forbindelsen mellem Nisch og Lecomatz. Tyrkerne have forladt Stillingen ved Vabina Glara, som Serberne have besat. Serberne have indefluttet Fæstningen Nisch og bragt Belejringsstyktz i Position.

Tyrkerne leverede for en lille Tid siden Russerne en heldig Fægtning syd for Stropol og kastede dem tilbage med betydeligt Tab.

Fra Constantinopel meldes, at Mukhtar Pascha har rømmet Erzerum.

Xenophons Tog igjennem Armenien. En Philolog gjør i „Köln. Zeit.“ opmærksom paa, at Localiteterne ved Ardahan, Sewin, Karakalissa, Madja-Dagh, Deve Boyun, Erzerum og Kars, fra hvilke vi i den senere Tid dagligen have modtaget Krigsretninger, netop ere de samme Egne, igjennem hvilke Athenienseren Xenophon for 2278 Aar siden førte sine 12000 Grækere tilbage efter det ulykkelige Slag ved Cunaxa (tæt ved Babylon.) Af Landets og Terrainets Beskrivelse hos Xenophon fremgaar, at det i Artusfinder er forblevet det samme, at de persiske Satraper nøje svare til de tyrkiske Paschaer, de vilde Karducher, der omsværmede Xenophons Hær, til vore Dages røveriske Kurder osv. Den Skildring, som læses i Xenophons Anabasis om Befolkningens Boliger, Kvægavl, Skikke og Sæder i Omegnen af Erzerum, svarer endnu den Dag idag til, hvad man forefinder i disse Egne. Den 8de Februar 409 før Chr. F. naaede Xenophon med sin lille Hær efter et Tab af 2000 Mand til Trapezunt; da der manglede Skibe, gik Hæren ad Kystvejen til Hellepont, og en Del deraf erobrede Byzanz.

Rettelser. I sidste Numer Side 104, første Linie f. o. staar: „Følge Brev fra John Taylor,“ læs: „Følge Brev fra Præsident John Taylor.“

I den statistiske Rapport var der indløbet et Par smaa Trykfejl, saa at den samlede Totalsum bliver 4763 istedetfor som anført 4762.

Indhold.

Tale af Dixon Pratt 113 Redaktionens Bemærkninger: Grundstoffernes Gjenfødelse og evige Varighed 120.		En anden ny Sekt 123. Capittler af Pr. Dr. Youngs Levnetsløb 125. Poesi 127. Blandinger 128.
--	--	---

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. W. Carlsson.

Lorenzengade 14, 1ste Sal.

Trykt hos J. C. Bording.